

Uddrag af brochure
vedrørende
Adi Holzers "HOMMAGE Á MOZART"

Variationer over det elementære

Af Erik A. Nielsen

NATTENS DRONNING

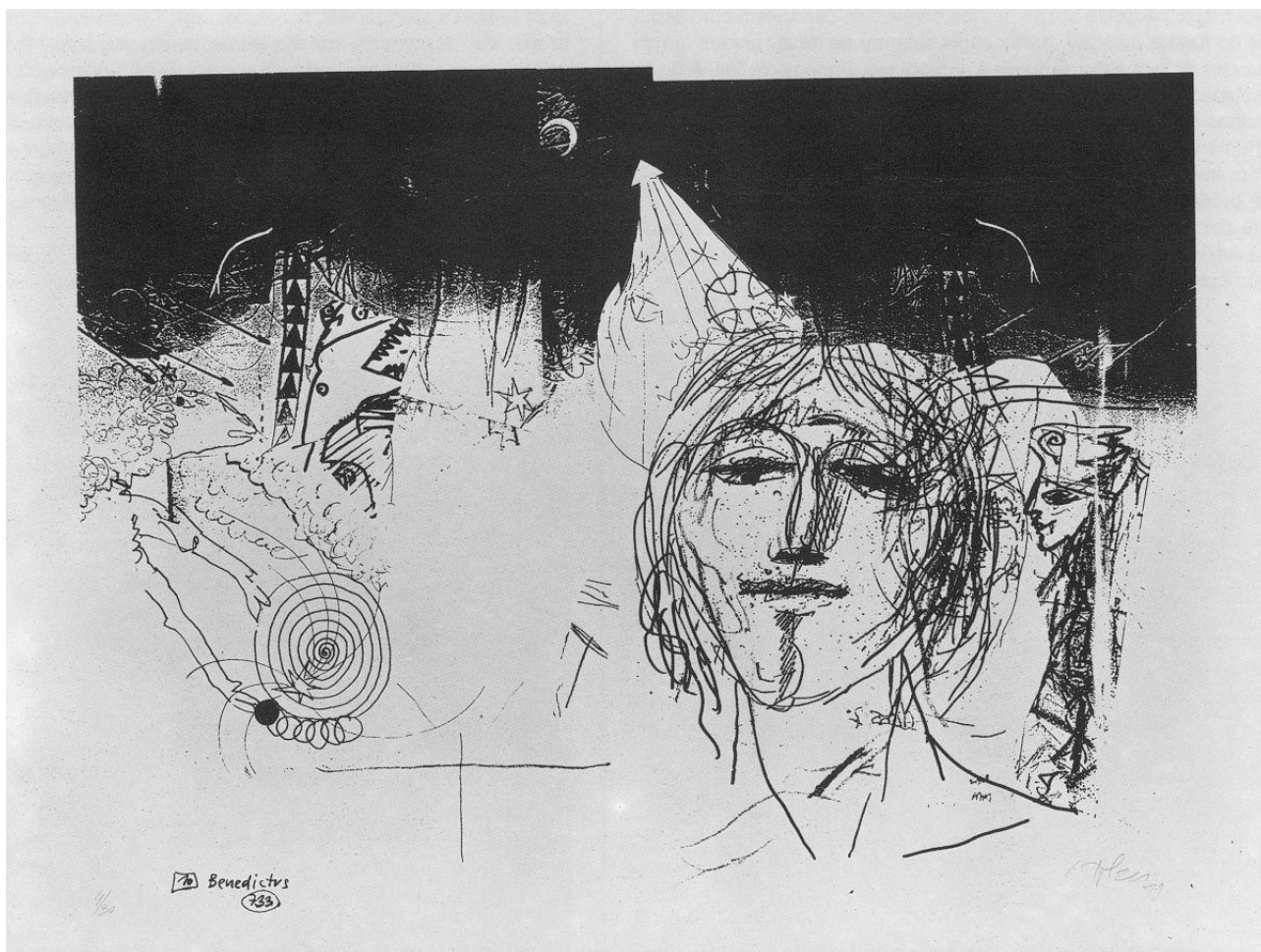
Variationer over det elementære! Alperne opsteget af billedgrundens farvestrømme; alpefloraen født af stenmassiverne; Papageno og Papagena som sødmefyldte druer på bjergskråningernes vinstokke; formens, skikkelsens, gestus'ens, ansigtsudtrykkets mirakler, som stadige sejre over opløsningens kræfter. Mozart selv udfoldet som Østrigs rigeste blomst. Men også Nattens Dronning stjernegnistrende anet gennem tågetæpperne, Neptun opsteget af bølgegangen, vinternætternes bundløse skygger, hvor udyret ligger på spring, krigens udsettelse, graveren, der leverer Mozarts sorte kiste tilbage til jorden, de gavmilde elementers grådighed, det sortes sejr.

Et vældigt forvandlingsdrama imellem opstigning og fald, mellem blomstring og død. Mozarts engel, der stiger over hans grav og hvis harpe klinger af den kosmiske musik, som først Mozart skænkede os ører til at høre. For musikken selv er et elementarisk fænomen, der under hænderne på en så genial elsker som Mozart præciserer sig til himmelsk gennemformulerede klanglegemer. Mozart giver os en paradisiske lykke, mere lykke end vi kan sanse i naturen, siger Holzer. Her overskrider musikken billedkunstens grænser. Mozart er et gudsbevis. Et så uhørt geni må komme etsteds fra, det er Guds gave, at et menneske blev benådet med så mirakuløse evner.

Og måske er det her, man aner en af de hemmeligheder, Tryllefløjten endnu har i forvaring. Holzer har skabt en rig serie af billeder til denne opera, men det er iøjnefaldende, at hans opmærksomhed samler sig omkring Nattens Dronning med den forførende sirenesang, omkring Papagenos panfløjte, der lokker kvinder som fugle til hans bur, og omkring klokkespillet, der kan tæmme de vilde dyrs natur. Men titelinstrumentet, tryllefløjten selv, klinger tilsyneladende endnu ikke i Holzers billedverden.

Og dog er det ikke tilfældigt, at denne opera, som nogen kalder Mozarts åndelige testamente, slutter med, at også Tamino og Pamina, de to seriøse elskende, ved den magiske fløjtes hjælp stiger ned i elementerne, vandrer frelste igennem ild og vand og stiger op derfra, forbundet med hinanden og med guderne så dybt og uløseligt, som man kan blive det. Tryllefløjten er skåret dybt nede ved bjergenes indre af et gammelt egetræs hemmeligste rødder, men den er løftet op og forbundet med en i smerte lutret menneskelig kærlighedsevne; og først hvor kærligheden besværges så ældgamle elementarkræfter, sammenføjes mandligt og kvindeligt, så de i fællesskab rækker op til guddommen.

Er det måske Sarastros hemmelighed, som Tryllefløjten endnu har i behold til Adi Holzer, den udholdende, modige og muntre udforsker af det elementæres ubegribelige gavmildhed?

BENEDICTUS